

Η φωτιά στην Αρτάκη το 1917

Μοδρουβάνος Δημήτρης, συνέντευξη, **07/02/2006**

[Η Αρτάκη κάηκε] Το 1917. Ο Κελέης είχε ένα γιό. Και αντί να, είχε ένα μαγαζί κάτω και αντί να τον εδώσουνε πετρέλαιο, τον έδωσαν βενζίνη. Και έβανε μέσα σε μια λάμπα, κι όταν τότες δεν είχε φώτα, δεν είχε τίποτα, άναψε την λάμπα, η λάμπα με την βενζίνη έκαμε έκρηξη, πήρε φωτιά. Οι Τούρκοι, λέει, άσε τους γκιαούρηδες να καούνε, για να κάνουν αρπαγή. Και πήρε η Αρτάκη φωτιά και κάηκε. Έμεινε μοναχά ο Ποταμόκι...; Ένα μέρος, γιατί μες την Αρτάκη περνούσε ένα ποτάμι μεγάλο. Τον έλεγαν Ποταμό...; Κι έτρεχε στη θάλασσα. Κι έμειναν από 'κει τα σπίτια, έμεινε αυτό που κάνουν τώρα τις κότες, πώς τον λεν, του Μιμίκου τα σπίτια έμειναν εκεί, τα μαγαζιά, έμειναν του πασά, έμειναν, πολλά σπίτια εκεί πέρα, όλος ο συνοικισμός, μέχρι την Αγιά Σωτήρα. Γιατί η Αγιά Σωτήρα ήταν το σχολείο μας. Το αγορίστικο το σχολείο που πηγαίναμε εμείς. Οπου στον Πύργο πήγαιναν τα κορίτσια. Δεν πήγαιναν κορίτσια - αγόρια μαζί στο σχολείο. Πηγαίναμε χώρια. Εμείς πηγαίναμε στην Αγιά Σωτήρα, τα κορίτσια πηγαίναν στον Πύργο.

Το 1917 έγινε η φωτιά. Ήμουν 7 χρονώ. Κάηκαν όλα, γίνηκαν στάχτη όλα. Εμείς φύγαμε στην Πάνορμο σου είπα την ιστορία της Πανόρμου, που πάθαμε εκεί. Γυρίσαμε, σου είπα, ποια χρονιά ήταν δεν θυμάμαι ακριβώς. Αλλά σου είπα πώς μας πήγαν στην Αρτάκη, τι έπαθε ο πατέρας μου και μας πήγαν εκεί.